

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝိသုဒ္ဓိယ ဝိသုဒ္ဓိယ ဝိသုဒ္ဓိယ ဝိသုဒ္ဓိယ

မင်းသားနှင့်မင်းမာ

အောင်ကျော်စွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး

အောင်ကျော်စွာ မပြောနိုင်တဲ့ ဂုဏ်ငြိုးဂုဏ်ငြိုးများ
တောက်လောင်လေသောအခါ

စာရေးဆရာနေဝင်းသည် သူ၏ စာအုပ် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို
ဈာန်ဝင်ပြီး ရေးသားနေချိန်၌ ကျယ်လောင်သော ဖုန်းသံကြောင့် ခဲတံကို
ချကာ တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ လူတစ်ဦးက
“ကားနံပါတ် အာ ၃၄ ပိုင်ရှင်ပါလား”

ဟု မေးမြန်းသော အသံကိုကြားရသဖြင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က အာ ၃၄ ကားပိုင်ရှင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ လူ၏ အဖြေကြောင့် နေဝင်း၏ မျက်လုံးများ ပြာ
ဝေသွားပြီး

“ဗျာ .. ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘုရား .. ဘုရား ဘယ်မှာ ဖြစ်
တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ လူက

“မင်္ဂလာဒုံ ကိုးလောင်းကွေ့မှာ ပါ။ မတော်တဆမှုဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့
ပြေးကြည့်လိုက်တော့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တွေ့ရပြီး ကားမှန်မှာ ဒီဖုန်းနံပါတ်တွေ့လို့ ဆ

က်လိုက်တာပါ”ဟု ဖြေကြားလေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုသူ၏ စကားကြောင့် ကားမောင်းသွားသော ဇနီးသည် မှေ့အတွက် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူသွားပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချကာ ကိုးလောင်းကျွေသို့ ကားကို တရကြမ်း မောင်းခဲ့လေ၏။

ဘုရားသကြားမလို့ မေဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု လည်း ဆုတောင်းနေမိ၏။

*

နေဝင်းသည် ကားကို အပြင်း မောင်းနှင် လာပြီးနောက် ကိုးလောင်းကျွေသို့ရောက်သောအခါ စုပြုံနေသောလူများကို တိုးဝှေ့ပြီး သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေသော ဇနီးသည် မှေ့ကိုတွေ့ရလေ၏။

နေဝင်းသည် စိုးရိမ်သောက ကြီးစွာဖြင့် မှေ့ကို ပွေ့ဖက်ကာ

“မေ..မေ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲမေရယ်..”

ဟု လှုပ်ခါပြီး မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော မေက မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကာ

“ကိုယ် ရောက် လာပြီလား၊ မေမနေရတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကတိတစ်ခုတောင်းမယ်”

ဟု မပီပိုးတဝါး ပြောလေရာ နေဝင်းက ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဘာတောင်းမှာ လဲမေ..တောင်းပါ..”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မေက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“မေ..မရှိတော့လို့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သားသမီး မယူဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးပါ”

ဟု ပြောလေရာ နေဝင်းသည် မေ၏ ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်သော် လည်း မေစိတ်ချမ်းသာစေရန် ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် မေရယ်..သားသမီးလည်း မယူဘူး..အို..နောက်အိမ်ထောင်လဲမပြုတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေသည် စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်လူးလွန် ကာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

နေဝင်းသည် မေ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပွေ့ဖက်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့်

“မေ..မေကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီလားကွာ..မေ မရှိတဲ့ လောကမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေရမှာ လဲ..ဘယ်လိုနေရမှာ လဲ..ပြောစမ်းပါ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုနေမိ၏။

ထိုအခါ နေဝင်းတို့ လင်မယား၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကို အနီးတွင် ကြည့်ရှုသူအပေါင်းတို့ သည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် မျက်နှာလွှဲ လိုက်လေ၏။

*

နေဝင်းသည် ကြေးရတတ် မိဘမှ မွေးဖွားသော တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်ပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဖခင်ဦးရွှေဘက နိုင်ငံခြားသို့ လွှတ်ပြီးပညာသင်ရန် ရည်မှန်းထားခဲ့၏။

သို့သော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားပြီး ဦးရွှေဘ၏ ရည်မှန်းချက်များ

ရေစုန် မျောခဲ့ရ၏။

နေဝင်းသည် ဥပစာ အထက်တန်းအောင်သောအခါ မိမိဝါသနာပါ သော စာပေလောကအတွင်းသို့ ခြေစုန်ပစ်ဝင်ကာ ဘုံဝါဒမဂ္ဂဇင်း၌ အ ယ်ဒီတာ လုပ်ခဲ့၏။

ထိုမှ တစ်ဖန် သူ၏ ပထမဆုံးစာအုပ် “ရွှေလသာမှ ” စာအုပ်ရေး သားပြီး ထိုစာအုပ်ဖြင့်ပင် အောင်မြင်ကျော်ကြား လူသိများ ခဲ့၏။

*

တစ်နေ့သ၌ နေဝင်းသည် ရန်ကုန်-ပြည် ရထားစီးရင်း ဇနီးသည် မေ နှင့်တွေ့ဆုံကာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့၏။

မေသည် ဥပစာအောက်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေထားသူ ဖြစ်ပြီး နေဝင်း၏ စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်ရုံမက ပန်းချီပညာကို ဝါသနာထုံသဖြင့် ပန်းချီကား များ ရေးဆွဲနေသူ ဖြစ်၏။

နေဝင်းအတွက် ထိုကာလများ သည် ချစ်သူဘဝ၏ အသာယာဆုံး အချိန်များ ဖြစ်ခဲ့၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး စိတ်တူကိုယ်တူ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ၏။

ပုဂံသို့ ဘုရားဖူး ခရီးထွက်ရင်း မေက ပန်းချီကားများ ဖန်တီးခဲ့သလို နေဝင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆလုံ တိုင်းရင်းသား ဘဝနောက်ခံ စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ် ရေးသားဖြစ်ခဲ့၏။

နေဝင်း၏ ဖခင်ကြီး ဦးရွှေဘသည် မိဘဝတ္တရားအတိုင်း သားဖြစ်သူ ကို မြို့တော်ခန်းမ၌ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ လက်ထပ်ပေးပြီးနောက် နောက်တစ်နှစ်မှာပင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့၏။

နေဝင်းသည် ဖခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် မြောက်မြားစွာသော အမွေပစ္စည်းများ နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့နှင့် မိုင်၁၀၀ကျော်ဝေးသော အရ

ပံ့ရို မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကို အမွေအဖြစ် ဆက်ခံရရှိခဲ့၏။

မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကို နေဝင်း၏ အဘိုး ဦးရွှေကြိုင် လက်ထက်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နေဝင်း၏ ဖခင် ဦးရွှေဘကိုယ်တိုင် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး၌ ကြီးပြင်းခဲ့၏။

နေဝင်းသည် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ဇနီးနှင့်အတူ သွားရောက်ကြည့် ရှုပြီး လိုအပ်သလို ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့၏။ မေသည် ရှေးဆန်သော မဟာမြိုင် အိမ်ကြီးကို မြင်တွေ့သောအခါ အလွန်နှစ်ခြိုက်သဘောကျလေ၏။

*

ထိုအချိန်ကစပြီး မေသည် အော်စတင်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး မဟာမြိုင်သို့ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် ပန်းချီသွားဆွဲလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ပန်းချီဆွဲသည့်အခါတိုင်း မေပန်းချီကားများ သည် ထူးခြားစွာ ပင် ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီး တစ်ယောက်၏ ပန်းချီကားများ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုပန်းချီကားသည် အလွန်ထူးခြားပြီး အငြိမ့်မင်းသမီး၏ မျက်လုံးများ ညှို့အားကောင်းလှသဖြင့် နေဝင်းက

“ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းမက ဘယ်သူလဲမေ..သူ့မျက်လုံးတွေက ညှို့ အားသိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မေက

“သူ့နာမည် မြနင်းဆီလို့ ခေါ်တယ်၊ စစ်ကြိုခေတ်က မန္တလေးအငြိမ့် လောက မှာ နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်လက်ပေါ့၊ သူ့ပုံတွေကို မေ သိပ်ကြိုက်လို့ လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေထဲက ကူးဆွဲထားတာ”

ဟု ပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သူပုံတွေကို မေဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မေက နေဝင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“ကိုယ်အပြစ်ပြောရင်လဲခံရမှာ ပဲ။ ကိုယ့်အဘိုးဦးရွှေကြိုင်ရဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးကို မေစပ်စုရင်းတွေတာ”

ဟု ပြောလေ၏။

မေသည် ထိုအချိန်ကစပြီး မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ရက်စိပ်စိပ်ဖြင့် သွားပြီး ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲနေလေတော့၏။

မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး၌ ရေးဆွဲသော မေ့ပန်းချီကားများအားလုံး ရှေးဆန်ပြီး လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဟန်များ ပေါင်းစပ်ထားလေ၏။ မေကပန်းချီကားများ နှင့် ပတ်သက်ပြီး

“မေ အခုတလော မဟာမြိုင်မှာ ပန်းချီဆွဲရတာ ပိုပြီးမုဒ်ဝင်တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဆွဲရတာ မဟာမြိုင်မှာ လောက် ခံစားလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် မေ မဟာမြိုင်မှာ ပဲ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်။ မေ အခုတလော ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတွေအားလုံးကလဲ ရှေးဆန်တဲ့ မုဒ်တွေ ပါနေတယ်။ ဒါကြောင့်ရှေးဆန်တဲ့ မုဒ်တွေကို မဟာမြိုင်မှာ ပဲ ရနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင်လဲ မေသဘောပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မဟာမြိုင်မှာ မေ တစ်ကိုယ်တည်း ပန်းချီဆွဲမဲ့အစား ကိုယ်လည်း မဟာမြိုင်ကိုလိုက်ပြီး စာရေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ မေက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မေတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး ခံစားချင်လို့ ပါ။ ကျေး
ဇူးပြုပြီး မဟာမြိုင်ကို ကိုယ်မလိုက်ပါနဲ့ ”

ဟု တားဆီးလေ၏။ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ရန်ကုန်နဲ့ မဟာမြိုင်က နီးနီးလေး မဟုတ်ဘူး ၊ မိုင်၁၀၀ကျော်တ
ယ်၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ ခရီးကို မေ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းသွား
တာ ကိုယ်စိတ်မချဘူး”

ဟု ပြောလေရာ မေက သက်ပြင်းချပြီး

“မေ ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်တာ ကိုယ်အသိပဲ၊
ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ နေဝင်းသည် ဇနီးဖြစ်သူ၏ အနုပညာခံစားမှုကို စာ
နာနားလည်ပြီး တားမြစ်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

*

မေ့ကို သင်္ကြိုဟ်ပြီး ရက်လည်သောနေ့အထိ နေဝင်းသည် အိပ်မက် တစ်ခုဟု ထင်မြင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

ညသို့ ရောက်သောအခါ နေဝင်း၏ အိမ်၌ ဧည့်သည် များ တဖွဲဖွဲပြန် သွားပြီးနောက် ထုတ်ဝေသူ ဦးသီလတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

နေဝင်းက ဦးသီလကိုကြည့်ပြီး

“ဦးသီလပြန်တော့လေ..ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးနေလို့ ရ ပါတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက နေဝင်းကို ကရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့်

“ဆရာတစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေမဲ့အစား ကျုပ်တို့ စာရေးဆ ရာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လိုက်နေပါလား”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကို အထီးကျန်လို့ ဦးသီလ ဘာကြောင့်ပြောသလဲ၊ ကျုပ်အနား မှာ မေ့ရှိနေတယ်ဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက နေဝင်းကိုစိတ်မောဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး သ က်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

နေဝင်းသည် နံရံတွင် ချိတ်ထားသော မေ့ပန်းချီကားကို အံ့သြစွာကြ

ည့်ရင်း

“ကြည့်စမ်း ဦးသီလ..ပန်းချီကားပေါ်မှာ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် နားနေတယ်။ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ ပန်းပင်မရှိဘူး၊ လိပ်ပြာရောက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီလိပ်ပြာဟာ မေ့ဝိညာဉ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဦးသီလက ကြက်သီးထပြီး လိပ်ပြာကိုမော့ကြည့်လို က်ရာ လိပ်ပြာသည် နေဝင်း၏ ပန်းချီကားပေါ်တွင် သွားနားပြန်၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာကို အရူးတစ်ယောက်လိုကြည့်ပြီး

“ဟင်..မေ..မေမဟုတ်လား..မေဆိုရင် ကိုယ့်လက်ပေါ်လာနားပါ လားကွယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ လိပ်ပြာသည် ပန်းချီကားပေါ်မှ ဝဲပျံ့ လာပြီး နေဝင်း ၏ လက်ခုံပေါ်တွင် လာနားလေ၏။

လိပ်ပြာ၏ တောင်ပံသည် အဝါရောင်ပေါ်တွင် အနက်စက်လေးများ ဖောက်ထားသဖြင့် အလွန်လှပလေ၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်လိုက်ပြီး

“မေ..မေ ကိုယ်နဲ့ ခွဲမသွားပါနဲ့ ကွယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဦးသီလသည် လိပ်ပြာကိုအထိတ်တလန့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ဆရာ..ဆရာ အမျှလာတောင်းတာနဲ့ တူတယ်၊ အမျှပေးလိုက်ပါ”

ဟု တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေ၏။

နေဝင်းက လိပ်ပြာကိုစိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်ပြီး

“ယခုပြုသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို မေ့အတွက် အမျှပေးဝေပါတယ်..အမျှ..အမျှ..အမျှ”

ဟု ဆိုကာ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်ရာ လိပ်ပြာလေးသည် နေဝင်းတို့ မျက်စိရှေ့မှ တခဏချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် လိပ်ပြာလေး ပျောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းပန်းတနည်းလိုက်ရှာပြီး

“မေ..မေ ကိုယ့်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ကွာ”

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ ဦးသီလသည် အသုဘအိမ်တို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ရက်လည်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဂရက်လုံးလုံး ဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးကိုပြန်ပိတ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အနီးသို့ နေဝင်းရောက် လာပြီး

“မပိတ်ပါနဲ့ ဦးသီလရယ်..မေ့ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားတဲ့ လိပ်ပြာလေး ပြန်လာရင် လာဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသီလက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဆရာရယ်..တံခါးပိတ်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ကျုပ်တို့ မြန်မာ့ထုံးစံအရ ဘဝခြားသွားတဲ့ သူကို အိမ်တွင်းနတ်က ဂရက်ကျော်ရင် ဝင်ခွင့် မပြုတော့ဘူးလေ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ နေဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“အိမ်တွင်းနတ် ဝင်ခွင့်မပေးလဲ ကျုပ်ဝင်ခွင့်ပေးတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ..ဦးသီလ မေနဲ့ ကျုပ်ကြားမှာ ဘယ်အိမ်တွင်းနတ်မှ တားဆီးလို့ မရဘူး၊ ကျုပ်

ပံတံခါးကို လုံးဝမပိတ်ဘူး၊ ဖွင့်ထားမယ်”

ဟု တားဆီးလေရာ ဦးသီလသည် နေဝင်းကို နားချလို့ မရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူ လိုက်လေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုအချိန်ကစပြီး လိပ်ပြာလေးကို နေ့စဉ်စောင့်မျှော်နေလေ၏။ သို့သော် လိပ်ပြာလေးသည် နေဝင်းထံသို့ ရောက်မလာတော့ချေ။

နေဝင်းသည် ထိုအချိန်မှ စပြီး အသက်ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော လိပ်ပြာဆိုသည် ကို စာပေကျမ်းဂန်များ တွင် ရှာဖွေဖတ်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ဖတ်ရှုရင်း တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်ဖုန်းဆိုသူသည် အသက်ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော လိပ်ပြာအကြောင်းကို အထူးကျွမ်းကျင်သည်ဆိုသဖြင့် ဘိန်းစားတန်း၌ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ဘိန်းစားရှောင်ဖုန်းက ဘိန်းပြောင်းကို ဇိမ်ခံပြီးရှုရင်း နေဝင်းကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့်ကာ

“တော်တော် ဒုက္ခကြီးတဲ့ သူပါလား၊ လိပ်ပြာအကြောင်းကိုသိရင် ခင်ဗျား ဘာထူးမှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

နေဝင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒီနေ့အထိ ရှင်သန်နေတုန်းပဲ၊ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာအကြောင်းကို

ကျေးဇူးပြုပြီးပြောပြပါ” ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ဘိန်းစားရှောင်ဖုန်းက

“ကောင်းပြီ ကျုပ်ရဲ့ ဘိန်းပြောင်းထဲကို ဘိန်းမပြတ်ထည့်ပေးရင် ပြောပြမယ်”

ဟု ဆိုလေရာ နေဝင်းက သဘောတူ လိုက်လေ၏။

တရုတ်ဘိန်းစား ရှောင်ဖုန်းက

“လိပ်ပြာဆိုတာ ပါဠိဘာသာ အတ္တနဲ့ ဇီဝကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ စကားဗျာ၊ လိပ်ပြာကိုအသက်၊ ဝိညာဉ်လို့ လဲ မှတ်ယူကြတယ်၊ လိပ်ပြာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆက အိန္ဒိယဗြဟ္မာဏဝါဒကနေ မြန်မာပြည်ကိုကူးသန်းလာပုံရတယ်၊ လိပ်ပြာဟာ ဗြဟ္မာကို ကိုးကွယ်တဲ့ အယူအဆနဲ့ ခန္ဓာအိမ်မှာ ငါးကောင် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆကနေ ဆင်းသက်လာပုံရတယ်၊ နောက်ပြီး လိပ်ပြာဟာ စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ အစရှိတဲ့ မှော်ပညာ၊ ပယောဂပညာကလဲ ဆင်းသက်လာပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ လိပ်ပြာဟာ ခန္ဓာအိမ်ထဲမှာ ရှိပြီး မအိုမနာ မသေနိုင်ဘဲ အမြဲတည်ရှိနေနိုင်တယ် ၊ ရုပ်တရားလဲ မဟုတ်ဘူး ၊ နာမ်တရားလဲ မဟုတ်ဘူး လို့ ဆိုကြတယ်၊ ခန္ဓာအိမ်ဟောင်း ပျက်ဆီးရင် ခန္ဓာအိမ် အသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေကူးပြောင်းတယ်လို့ လဲ အယူရှိတယ်၊ လိပ်ပြာလို့ ခေါ်တဲ့ အတ္တဟာ ခန္ဓာအိမ်ကို စိုးပိုင်ပြီး ခန္ဓာအိမ်ဟာ လိပ်ပြာရဲ့ အလိုအရ ရှင်သန်ရတယ်လို့ လဲ ဆိုတယ်၊ လူသေပြီး ဘဝသစ်ကို လိပ်ပြာပြောင်းတဲ့ အခါ ဘဝဟောင်းက အမှတ်အသားပါလာတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သေသူရဲ့ ကိုယ်မှာ အိုးမည်း၊ ဆီချေးလိုဟာမျိုးနဲ့ အမှတ်အသားလုပ်ထားရင် ဘဝသစ်ကိုပြောင်းတဲ့ အခါ အမှတ်အသားပါသွားတယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ အချို့သော လိပ်ပြာအနည်းစုဟာ ဘဝဟောင်းကို သတိရပြီး အချို့လိပ်ပြာတွေကတော့ ဘဝဟောင်းကို သတိမရကြဘူးတဲ့ ၊ ဒါ့အပြင် အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တရားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ က

ဝေကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ အင်းကျမ်းတွေမှာ လဲ လိပ်ပြာအကြောင်းရေး ထားတာ အံ့မခန်းဆန်းကြယ်လွန်းတယ်။ အကြင်လင်မယားနဲ့ ချစ်သူ တွေ ပေါင်းဖက်ကြတယ်ဆိုတာ လိပ်ပြာအချင်းချင်း ပေါင်းစပ်ကြလို့ သာဖြစ်တယ်လို့ အယူရှိတယ်။ စုန်းနတ်ကဝေနဲ့ မှော်ဆရာ၊ ပယောဂပ ညာရှင်တွေဟာ လိပ်ပြာလှတဲ့ လူကိုသာ ပူးဝင်လေ့ရှိတယ်။ ရောဂါဝေဒ နာ ပြင်းထန်လွန်းလို့ မေ့မျောသွားတဲ့ သူနဲ့ စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေ၊ မြေ၊ ဘုတ် စသည် တို့ က ခြောက်လှန့်လို့ မေ့မျောသွားတဲ့ သူကို လိပ်ပြာစင်တယ် လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်၊ စုန်း၊ နတ်၊ ကဝေနဲ့ ပယောဂ ဆရာတွေက လူတွေကို သတိကင်းမဲ့အောင်လုပ်ပြီး ပညာစွမ်းနဲ့ လိုရာ ခေါ်သွားတာကို လိပ်ပြာနတ်တယ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဥစ္စာစောင့်တွေက တော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ လိပ်ပြာကို သိုက်ကိုခေါ်သွားပြီး ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်း တွေနဲ့ မြှူဆွယ်လေ့ရှိတယ်။ မှော်ဆရာနဲ့ ပယောဂဆရာတွေက ချည်မန်းကွင်းလုပ်ပြီး မိမိဖမ်းချုပ်ထားလိုသူရဲ့ လည်ပင်းနဲ့ လက်ကော က်ဝတ်ကို စွပ်ထားရင် လိပ်ပြာဖမ်းချုပ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီး တော့ အစောင့်အရှောက်ထားဖို့ အတွက်နဲ့ လိုရာခိုင်းစေဖို့ အတွက် အရ ပ်တစ်ခုကို ဂါထာမန္တရား အမျိုးမျိုးတွေရွတ်ပြီး အသက်သွင်းရတယ်။ ဒီ လိုလုပ်တာကို လိပ်ပြာအသက်သွင်းတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မေ့မျောပြီး သေလုမျောပါးဖြစ်နေတဲ့ သူရဲ့ လိပ်ပြာကို ပြန်ခေါ်ရတယ်။ လိပ်ပြာ ပြန်မခေါ်နိုင်ရင် လိပ်ပြာရှင်ဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမယ်။ မ နာမကျန်းဖြစ်မယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သေဆုံးသွားနိုင်တယ်လို့ ယူဆကြတ ယ်။ ဒါကြောင့် လိပ်ပြာကို အစီအရင်တွေလုပ်ပြီး ပြန်ခေါ်တာကို လိပ်ပြာ ခေါ်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့ အမေနဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ ကလေးပဲဖြ စ်ဖြစ် မွေးချင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမထဲကဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် သေဆုံးသွားရင် သေသူနဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေဟာ လိပ်ပြာတွေပူးကပ်နေတ

ယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့်သေသူနဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေကြားမှာ လိပ်ပြာတွေကို ခွဲပစ်ရတယ်။ လိပ်ပြာမခွဲရင် ကျန်ရစ်သူဟာ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အသက်ဆုံးတတ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့်အစီအရင် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး လိပ်ပြာခွဲပစ်တာကို လိပ်ပြာခွဲတယ်လို့ ခေါ်တယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။ နေဝင်းသည် လိပ်ပြာနှင့်ပတ်သက်သော အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာများကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ၎င်းတိုင်တိုင် သွားရောက်နားထောင်လေ၏။

*

နေဝင်းသည် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဘဝကိုကျော်ဖြတ်ရင်း ဇနီးသည် ကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေသဖြင့် စာရေးသားခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်ကိုင်နိုင်တော့ချေ။

ထိုအခါ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများက ခရီးရှည်ထွက်ပြီး မေ့နိုင်အောင်ကြိုးစားဖို့ ပြောသော်လည်း အနီးတွင် မေ့ရုံနေသလိုခံစားရသဖြင့် အိမ်တွင်းအောင်းလို့ သာ နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများကိုသာ မြင်မက်ပြီး အိပ်ယာက လန့်နိုးနေလေ၏။

မေသည် သူ၏ ကိုယ်ပွားတစ်ခုနှယ် အနီးမှာ ရှိနေသည် ဟု ထင်မိ၏။

တစ်ညတွင် နေဝင်း အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက်လန့်နိုး လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ဝရန်တာ တံခါးကြီးပွင့်နေပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လေများ တဟူးဟူး ဝင်ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် ဝရန်တာ တံခါးပိတ်ရန် ကြိုလိုက်သောအခါ ဝရန်တာ

တွင် ကျောခိုင်းရပ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ထိုမိန်းမ၏ အဆင်းသဏ္ဍာန်သည် မေနှင့်အလွန်တူသဖြင့် နေဝင်းသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“မေ..မေ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ အနီးသို့ပြေးသွားလေ၏။

နေဝင်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ မေ့မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အဆင်းသဏ္ဍာန်သို့ ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါမှ ပင် မိမိ အိပ်မက် မက်နေကြောင်း သိလိုက်ရလေ၏။ မေသည် မိမိ၏ နှလုံးအိမ်တွင် အစဉ်သဖြင့် လွှမ်းမိုးနေလေ၏။

နေဝင်းသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ဖြင့် အိပ်ယာထဲမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး

“မေ..မေ..ကိုယ့်ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ တော့ကွာ”

ဟု တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေ၏။

နေဝင်းသည် ထိုညက အိပ်မရသောကြောင့် ဆက်ပြီးအိပ်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး မေရှိစဉ်ကကဲ့သို့ ဟန်မပျက်ထားရှိသဖြင့် နေဝင်းအတွက် အလွမ်းပြေ ကြည့်ရှုစရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်၏။

နေဝင်းသည် အခန်းတံခါးကို တုန်ယင်သော လက်ဖြင့်ဖွင့်ရင်း အခန်းထဲတွင် မေရှိနေသယောင် ခံစားရလေ၏။

နေဝင်းသည် အခန်းဝရှိ မီးခလုပ်ကို ထောက်ခနဲဖွင့်လိုက်ပြီး ယခင် ကကဲ့သို့

“မေ..မင်းဘာလုပ်နေသလဲ”

ဟု ယောင်ယမ်းပြီး မေးမိမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

နေဝင်းသည် လွမ်းဆွတ်သော စိတ်ဖြင့် မှန်တင်ခုံသို့သွားကာ မေ၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးများကို ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လိုက်ရင်း သ တီရလွန်းသဖြင့် မေသည် တမလွန်အရပ်၌ အမှန်တကယ်ရှိနေမည်ဆို လျှင် ထိုအရပ်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

နေဝင်းသည် အတန်ကြာလျှင် မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ခွာလိုက်ပြီး မေ၏ ခု တင်ခြေရင်းရှိ ဗီရိုငယ်လေးရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

ဗီရိုငယ်လေး၏ တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်ပြီး အံဆွဲကိုဖွင့်ရန်ကြံလို က်သောအခါ အမျိုးအစားကောင်းသော သော့ဖြင့်ခတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

နေဝင်းသည် သော့ခတ်ထားသော အံဆွဲကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ပလာယာဖြင့် သော့ကိုဖျက်လိုက်၏။

ထိုအခါ အံဆွဲထဲတွင် ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီး မြနှင်းဆီ၏ ဝါကျင်နေ သော ဓာတ်ပုံများ နှင့် မင်းသမီးမြနှင်းဆီ အငြိမ့်ကရင်း အငြိမ့်ပွဲမှ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် မေ့ လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာတစ်စောင်ကိုမြင်ရသဖြင့် ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အခုလိုတိတ်တခိုးတွေ့ဆုံနေတာ ကျွန်မယောက်ျားရိပ် မိသွားပြီလား မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စကို သူသိလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊

အန္တရယ်သိပ်ကြီးတယ်။ သူ့သိရင် ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မဟာမြိုင်ကို ကျွန်မဒီအပတ် မလာတော့ဘူး။ နောက်အပတ်မှာ ကျွန်မတို့ ဆုံကြမယ်နော်.. ရှင်ကျွန်မအတွက် ကြိုးစားပေးတာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

နေဝင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ

“သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်မသိဘဲ ဘာလို့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ရတာလဲမေ၊ ဒီအကြောင်းကို မင်းဘာလို့ ကိုယ့်ကိုအသိမပေးတာလဲ၊ မင်းနဲ့ တွေ့နေတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားက ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပြောပါမေ..ပြောစမ်းပါ..မင်းကိုယ်မသိအောင် ဘာတွေ လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်နေတာလဲ”

ဟု အရှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေမိ၏။

နေဝင်းသည် မေ၏ သံသယဖြစ်ဖွယ်စာကို မြင်သည့်အချိန်ကစပြီး မဟာမြိုင်သို့ သွားရောက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မေမဆုံးမီ မဟာမြိုင်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါသွားရောက်ပြီး ရှေးအငြိမ့်မင်းသမီးမြနှင်းဆီ၏ ပုံရိပ်များကို ရေးဆွဲနေခဲ့၏။

မေသည် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို အကြောင်းပြပြီး မဟာမြိုင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်ကာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်ဖောက်ပြန်နေခြင်းပေလော..ထိုသို့ဖောက်ပြန်နေသည် ဆိုလျှင် မေ၏ အံဆွဲထဲတွင် အငြိမ့်မင်းသမီးမြနှင်းဆီ၏ ဓာတ်ပုံများ နှင့် မင်းသမီးမြနှင်းဆီ ပျောက်ဆုံးသွားသော ရှေးခေတ် သတင်းစာများကို အဘယ်ကြောင့် သိမ်းဆည်းထားသနည်း..မြနှင်းဆီဆိုသော မိန်းမကို

အဘယ်ကြောင့် ယခုလောက် စွဲလမ်းနေသနည်း..မေနှင့်တိတ်တဆိတ်
တွေ့ဆုံသော ယောက်ျားသည် မည်သူနည်း..ထိုအချိန်ကစပြီး နေဝင်းသ
ည် မေမဆုံးမီ မဟာမြိုင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများကို သိ
ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာမြိုင်သို့အမြန်ဆုံး
သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

*